

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2018 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego od dnia 3 października 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku. W uzasadnieniu, organ rentowy wskazywał, iż okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy spowodowane były tą samą chorobą i zostały wliczone do jednego okresu zasiłkowego, który został wykorzystany przez ubezpieczonego w dniu 19 lipca 2018 roku.

Decyzją z dnia 18 marca 2019 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Panu M. P. prawa do zasiłku chorobowego od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia 10 grudnia 2018 roku oraz od dnia 12 grudnia 2018 roku do dnia 19 lutego 2019 roku.

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2019 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Panu M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lutego 2019 roku do dnia 8 marca 2019 roku.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 września 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania M. P. od powyższych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T..

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawca M. P. w spornym okresie podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

Wnioskodawca była niezdolny do pracy w następujących okresach czasu: od dnia 15 stycznia 2018 roku do dnia 26 stycznia 2018 roku (jednostki chorobowe o numerach statystycznych K10 i J20), od dnia 30 stycznia 2018 roku do dnia 2 kwietnia 2018 roku (jednostki chorobowe o numerach statystycznych N13 i J06), od dnia 4 kwietnia 2018 roku do dnia 8 sierpnia 2018 roku (jednostki chorobowe o numerach statystycznych K10 i N20) oraz od dnia 3 października 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku (jednostka chorobowa o numerze statystycznym N20).

Wnioskodawca był również niezdolny w okresie od 27 sierpnia 2018 roku do dnia 9 września 2018 roku. Przyczyną niezdolności do pracy w tym okresie była jednostka chorobowa o numerze statystycznym R07. Kolejnym okresem niezdolności do pracy odwołującego był okres od dnia 10 września 2018 roku do dnia 1 października 2018 roku. Przyczyną niezdolności do pracy w tym okresie była jednostka chorobowa o numerze statystycznym F43.

W okresie od 8 sierpnia 2018 roku dominowało u wnioskodawcy schorzenie nerek (kamica nerkowa w związku ze zwężonym moczowodem –N20). Po dniu 8 sierpnia 2018 roku wnioskodawca stawiał się do pracy (legitymując się zaświadczeniem o zdolności do pracy) i podjął działalność gospodarczą, także 2 października 2018 roku, po okresie niezdolności do pracy wnioskodawcy od dnia 10 września 2018 roku do 1 października 2018 roku, wnioskodawca powrócił do pracy (korzystał z urlopu wypoczynkowego na żądanie) i następnie od dnia 3 października 2018 roku wnioskodawca stał się ponownie niezdolny do pracy z powodu choroby nerek (N20).

Decyzją z dnia 31 grudnia 2018 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego od dnia 3 października 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku. Kolejnymi decyzjami organ rentowy odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za dalsze okresy: od dnia 1 grudnia 2018 do dnia 10 grudnia 2018 roku oraz od dnia 12 grudnia 2018 roku do dnia 19 lutego 2019 roku (decyzja nr (...)) od dnia 20 lutego 2019 roku do dnia 8 marca 2019 roku (decyzja nr (...)).

Organ rentowy wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy za okres od 27 sierpnia 2018 roku do 1 października 2018 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że rozpatrywane łącznie odwołania należało oddalić.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r., poz. 645 z późn. zm.) zwanej dalej ustawą zasiłkową, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Na podstawie art. 8 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Zgodnie z art. 9 ust.1 ustawy zasiłkowej, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej). Do okresu zasiłkowego nie wlicza się okresu niezdolności do pracy przypadającego w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1 (art. 9 ust. 3 ustawy zasiłkowej).

Sąd podkreślił, że w konstrukcji ustawy zasiłkowej, okres zasiłkowy związany jest z nieprzerwaną niezdolnością do pracy z powodu określonej choroby. Za nieprzerwaną uważa się niezdolność do pracy spowodowaną tą samą chorobą, jeżeli przerwy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności nie były dłuższe niż 60 dni. Okres zasiłkowy zaczyna jednak bieg od początku, jeżeli niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby wystąpiła po przerwie dłuższej niż 60 dni. Regułę rozpoczynania biegu okresu zasiłkowego wraz z niezdolnością do pracy z powodu każdej choroby zakłada jednak konieczność sumowania okresów niezdolności do pracy z powodów różnych „innych” chorób, jeżeli wystąpią one bezpośrednio po sobie, to jest bez żadnego dnia przerwy. Ponadto bieg okresu zasiłkowego liczy się zawsze od początku, jeżeli nowa niezdolność do pracy ma inną przyczynę niż poprzednia i wystąpiła po przerwie, co najmniej jednodniowej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012 r. w sprawie o sygn. akt I BU 14/11, użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej pojęcia "ta sama choroba", nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu. Nowy okres zasiłkowy liczony jest na nowo również wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni. Natomiast ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy”, oznacza ustanie niezdolności w znaczeniu medycznym. W przypadku każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej. O tym czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego czy kolejny, decyduje rodzaj choroby, a w razie takiej samej choroby – długość przerwy między obiema niezdolnościami (por. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2009 r., II UZP 7/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08 LEX nr 566009).

Sąd zaznaczył, że z omawianych przepisów nie wynika również, że zasady wliczania przerw mają zastosowanie tylko do jednej przerwy w niezdolności do pracy. Tak więc do kolejnego okresu zasiłkowego należy doliczać te okresy niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby, które zakończyły się w okresie krótszym niż 60 dni, licząc od dnia powstania kolejnej niezdolności. Ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 z późn. zm.) oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym (por. uchwała SN z dnia 2 września 2009 r., II UZP 7/09). Sąd Najwyższy słusznie podkreślił, że sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby ma na celu oddzielenie stanów przemijających od ustabilizowanych. W przypadkach, gdy ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). W związku z powyższym niewłaściwe byłoby w takich sytuacjach rozpoczynanie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa. Takie działanie pozwalałoby bowiem na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby

pracownika, np. do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto, jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ta sama choroba", nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu (zob. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2012 r., I BU 14/11).

Sąd wskazał, że poczynione w sprawie ustalenia faktyczne dowodzą, że M. P. był od 15 stycznia 2018 roku do dnia 8 sierpnia 2018 roku niezdolny do pracy, w tym w okresie od 23 kwietnia 2018 roku do 8 sierpnia 2018 roku z powodu dolegliwości związanych z kamicą nerek i chorobą układu moczowego. Organ rentowy wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy za 182 dni niezdolności do pracy za wskazany okres, w którym przypadły także inne schorzenia (kody K10, J20, N13, J06). Po dniu 8 sierpnia 2018 roku wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy i stał się niezdolny do pracy od dnia 27 sierpnia 2018 roku do dnia 9 września 2018 roku z powodu innej choroby R07 i od 10 września 2018 roku do 1 października 2018 roku również z powodu innej choroby F43, niż schorzenia oznaczone kodem N20 (schorzenia nerek). Bezsporną okolicznością jest, iż organ rentowy wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy za okres od 27 sierpnia 2018 roku do 1 października 2018 roku. Wnioskodawca stał się następnie niezdolny do pracy od dnia 3 października 2018 roku – ponownie z uwagi na schorzenie nerek, które stanowiło niezdolność do pracy od dnia 8 sierpnia 2018 roku, a zatem z uwagi na to, iż między okresami do 8 sierpnia 2018 roku i od 3 października 2018 roku, nie minęło 60 dni, okresy te należało zliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

Zdaniem Sądu Rejonowego w związku z takim stanem rzeczy, wbrew stanowisku wnioskodawcy, należało zaliczyć okresy niezdolności do pracy przypadające od dnia 3 października 2018 roku do jednego okresu zasiłkowego wraz z okresami przypadającymi przed 8 sierpnia 2018 roku. Były one spowodowane tą samą chorobą. Oznacza to, że wnioskodawcy nie przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za następujące okresy: od dnia 3 października 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku, od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia 10 grudnia 2018 roku oraz od dnia 12 grudnia 2018 roku do dnia 19 lutego 2019 roku i od dnia 20 lutego 2019 roku do dnia 8 marca 2019 roku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji, stosownie do dyspozycji art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika, zaskarżając powyższy wyrok w całości.

Rozstrzygnięciu zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i w efekcie dokonanie jej w sposób dowolny z pominięciem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że okresy niezdolności do pracy ubezpieczonego spowodowane były tą samą chorobą, podczas gdy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zwolnień lekarskich, wynika, iż ubezpieczony przebywał na zwolnieniu chorobowym i tym samym był niezdolny do pracy w okresie od dnia 27 sierpnia 2018 r. z powodu innej choroby niż w poprzedzających okresach, co tym samym otworzyło dla ubezpieczonego nowy okres zasiłkowy;

- naruszenia przepisów prawa materialnego, a tj. art.9 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 1999 nr 60 poz. 636 z późn. zm., dalej „ustawa zasiłkowa”) poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że do okresu zasiłkowego zaliczyć należy okresy poprzedniej niezdolności do pracy ubezpieczonego z uwagi na wystąpienie tej samej choroby, podczas gdy niewątpliwie w sprawie ubezpieczony był niezdolny do pracy z powodu innej choroby.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że w realiach niniejszej sprawy nie można uznać, że ubezpieczony wykorzystał pełny okres zasiłkowy. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności z treści zwolnień lekarskich wynika, że ubezpieczony w okresie od dnia 16 lipca 2018 r. do dnia 8 sierpnia 2018 r.

przebywał na zwolnieniu chorobowym z innej przyczyny niż w pozostałych okresach. Zwolnienie to związane było z chorobą nerek - kamicą nerkową ze zwężonym moczowodem. Wskazać przy tym należy, co również ubezpieczony podnosił w odwołaniach, że od dnia 27 sierpnia 2018 r. była u ubezpieczonego zdiagnozowana depresja oraz bóle gardła i klatki piersiowej. Zatem ustalenia poczynione przez Organ, iż ubezpieczony wykorzystał pełny okres zasiłkowy już w dniu 19 lipca 2018 r. nie mają oparcia w rzeczywistości. W ocenie pełnomocnika skarżącego od dnia 27 sierpnia 2018 r. otworzył się dla ubezpieczonego nowy okres zasiłkowy, gdyż niezdolność do pracy została spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Daje to tym samym uprawnienie do domagania się zasiłku chorobowego za kolejne okresy, tj. za okres od dnia 3 października 2018 r. do dnia 30 listopada 2018 r., od dnia 1 grudnia 2018 r. do dnia 10 grudnia 2019 r. oraz od dnia 12 grudnia 2018 r. do dnia 19 lutego 2019 r. oraz od dnia 20 lutego 2019 r. do dnia 8 marca 2019 r.

W związku z powyższymi zarzutami pełnomocnik wnioskodawcy wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie wniesionych w sprawie odwołań od decyzji organu rentowego i tym samym przyznanie M. P. zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy za okres od dnia 1 grudnia do dnia 10 grudnia 2018 r. oraz od dnia 12 grudnia 2019 r. do dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje jej oddaleniem.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne, podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany czy uchylecia.

Na wstępie rozważań należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, Lex nr 80266). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. lub sprzeczność istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana jedynie wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, a ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszelkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, wybierając te, na których się oparł i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Przez moc dowodową rozumie się przy tym siłę przekonania, jaką uzyskał sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu, którego one dotyczyły. Ocena wiarygodności dowodu zależy od środka dowodowego. Sąd, oceniając wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę, czy też nie. Uważa się także, iż granice swobodnej oceny dowodów warunkuje czynnik ideologiczny, tj. poziom świadomości prawnej sędziego oraz obowiązujące w danym momencie

poglądy na sądowe stosowanie prawa (por. T. Ereciński. Jacek Gudowski. Maria Jędrzejewska - "Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz", Część I, Wyd. LexisNexis).

Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i dokonał ich prawidłowej oceny. Zastosowane kryteria oceny nie budzą zastrzeżeń co do ich prawidłowości.

Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się więc ostać. Apelujący za ledwie przeciwstawia ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją wybiórczą analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego materiał zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, że niezdolność wnioskodawcy do pracy trwająca do 8 sierpnia 2018 r., jak i niezdolność do pracy istniejąca u niego od dnia 3 października 2018 r. była spowodowana schorzeniem nerek, a w związku z faktem, że pomiędzy wskazanymi datami nie minęło 60 dni to okresy te musiały zostać zaliczone do jednego okresu zasiłkowego i to bez względu na fakt, że w okresie tym wystąpiły u wnioskodawcy schorzenia innego rodzaju także skutkujące czasową niezdolnością do pracy. Zresztą za te okresy, spowodowane inną chorobą od 27 sierpnia 2018 r. do 1 października 2018 roku, organ rentowy wypłacił świadczenie chorobowe.

Podkreślić należy, że w myśl art. 8 oraz art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1368) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się **wszystkie** okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, nie można podzielić stanowiska pełnomocnika skarżącego, że przysługuje mu prawo do zasiłku za okresy niezdolności do pracy przypadające począwszy od dnia 3 października 2018 r. W tej dacie bowiem, z uwagi na to, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności spowodowanej chorobą nerek nie przekroczyła 60 dni, nie otworzył się nowy okres zasiłkowy.

Powyższe wynika wprost ze szczegółowego przesłędzenia kolejnych zwolnień lekarskich. I tak:

- od dnia 15 stycznia 2018 roku do dnia 26 stycznia 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym J20,
- od dnia 30 stycznia 2018 roku do dnia 20 marca 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym N13,
- od dnia 20 marca 2018 roku do dnia 2 kwietnia 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym J06,
- od dnia 4 kwietnia 2018 roku do dnia 15 kwietnia 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym N20,
- od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia 22 kwietnia 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym K10,
- od dnia 23 kwietnia 2018 roku do dnia 8 sierpnia 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym N20,

- od dnia 3 października 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostek chorobowych o numerze statystycznym N20.

Zgodnie z Międzynarodową Statystyczną Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych:

- choroby układu oddechowego mają klasyfikację od J00 do J99, przy czym J20 to ostre zapalenie oskrzeli, a J06 - ostre zakażenie górnych dróg oddechowych o umiejscowieniu mnogim nieokreślonym,
- choroby układu pokarmowego mają klasyfikację od K00 do K93, przy czym K10 to inne choroby szczęki i żuchwy,
- choroby układu moczowo-płciowego mają klasyfikację od N00 do N99, a N13 to uropatia zaporowa i refluksowa, zaś N20 to kamica nerki i moczowodu.

Tym samym niezdolność do pracy od dnia 15 stycznia 2018 roku do dnia 26 stycznia 2018 roku, kiedy wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym J20, łączy się z niezdolnością do pracy od dnia 20 marca 2018 roku do dnia 2 kwietnia 2018 roku kiedy wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym J06. Obydwe te niezdolności do pracy dotyczą tej samej choroby w rozumieniu wskazanym powyżej i nie minęło między nimi 60 dni. Tym samym zaliczają się one do tego samego okresu zasiłkowego.

Niezdolności do pracy od dnia 30 stycznia 2018 roku do dnia 20 marca 2018 roku kiedy wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym N13, łączą się z niezdolnościami do pracy:

- od dnia 4 kwietnia 2018 roku do dnia 15 kwietnia 2018 roku kiedy wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym N20,
- od dnia 23 kwietnia 2018 roku do dnia 8 sierpnia 2018 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym N20,

Wszystkie te okresy niezdolności do pracy dotyczą tej samej choroby w rozumieniu wskazanym powyżej i nie minęło między nimi 60 dni. Tym samym zaliczają się one do tego samego okresu zasiłkowego.

Z kolei jeżeli chodzi o okres niezdolności do pracy od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia 22 kwietnia 2018 roku (wnioskodawca był niezdolny do pracy z jednostki chorobowej o numerze statystycznym K10) to nie było przerwy pomiędzy tym okresem, a niezdolnością wcześniejszą, która zakończyła się 15 kwietnia 2018 roku i późniejszą, która rozpoczęła się 23 kwietnia 2018 roku. A zatem również należało ten okres wliczyć do tego samego okresu zasiłkowego.

Przerwa w niezdolności do pracy między 27 stycznia 2018 roku a 29 stycznia 2018 roku, jak również przerwa 3 kwietnia 2018 roku pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie, gdyż niezdolności poprzedzające te przerwy należało połączyć w sposób podany wyżej z niezdolnościami z powodu tych samych chorób następującymi po wymienionych przerwach, gdyż pomiędzy tymi samymi chorobami nie było przerwy 60 dni.

Tym samym okres zasiłkowy w ilości 182 dni minął w dniu 19 lipca 2018 roku, gdyż:

- od dnia 15 stycznia 2018 roku do dnia 26 stycznia 2018 roku to 12 dni,
- od dnia 30 stycznia 2018 roku do dnia 20 marca 2018 roku to 50 dni,
- od dnia 20 marca 2018 roku do dnia 2 kwietnia 2018 roku to 14 dni,
- od dnia 4 kwietnia 2018 roku do dnia 15 kwietnia 2018 roku to 12 dni,
- od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia 22 kwietnia 2018 roku to 7 dni,
- od dnia 23 kwietnia 2018 roku do dnia 19 lipca 2018 roku to 88 dni.

A zatem skoro ostatnią chorobą w powyższym okresie zasiłkowym była choroba nerek z numerem statystycznym N20, zaś od dnia 3 października 2018 roku w ciągłości do 12 kwietnia 2019 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy ponownie z jednostek chorobowych o numerze statystycznym N20, zaś pomiędzy ostatnim dniem niezdolności do pracy z tytułu tej choroby tj. 8 sierpnia 2018 roku, nie upłynęło 60 dni do pierwszego dnia kolejnej niezdolności do pracy z tego tytułu tj. do 3 października 2018 roku, zgodnie z obowiązującymi przepisami nie jest możliwym uznanie, że rozpoczął się w tym zakresie nowy okres zasiłkowy.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy - wbrew twierdzeniom strony odwołującej - nie naruszył przepisów postępowania. Rozumowanie Sądu pierwszej instancji było logiczne i spójne. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone rzetelnie i wnikliwie, a ocena materiału dowodowego wszechstronna i przekonująca. Miało to swoje odzwierciedlenie w rzeczowym uzasadnieniu wyroku.

Akceptacja powyższych ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sądu Rejonowego, czyni bezzasadnym zarzuty naruszenia prawa materialnego - tj. art. 9 ust.2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 645).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Przewodniczący: Sędziowie:

S.B.